

levende utilbørlig vil forrykke Boets Tilstand til Skade for Arvingerne. Jeg anser det imidlertid for lige saa vigtigt, at der paa lignende Maade tages Hensyn til Kreditorerne, og jeg kan derfor paa ingen Maade forsjøne mig med Bestemmelsen i § 52, hvorefter der ikke behøves Indkaldelse til Kreditorerne, med mindre nogen Arving forlanger det. Det er netop i de Tilfælde, hvor Arvingerne mindst ønske Indkaldelse, at Kreditorerne mest ønske den. Man kan saaledes meget godt tænke sig det Tilfælde, at der efterlades en betydelig Formue, og at den Af døde har nydt stor Kredit. Kreditorerne have altsaa havt Sikkerhed først i hans Person og dernæst i hans Formue; men medens Formuen bliver tilstede, idet den gaar over til Arvingerne, saa kunne disse være saadanne Personer, som Kreditorerne ikke have Lyst til, selv i den korteste Tid at betro Formuen, og jeg mener derfor, at hvor der er Kreditorer, bør Boet ikke deles mellem Arvingerne, før der er fæstet Sikkerhed eller Kreditorerne have faaet Betaling. Dette maa da vel konsekvent føre til at fordrø Indkaldelse i ethvert Tilfælde. Jeg lægger saa overordentlig Vægt paa dette Punkt, at jeg ikke har kunnet undlade at tage Ordet, skjøndt jeg meget godt veed, at den Anskuelse, jeg nævner, ikke er kommen frem i Folkethinget i Nar. Den har vel været nærværende for den høitærede Justitsminister, men han har ikke funden Anledning til at gjøre den gjældende, ligesom heller ikke nogen Anden i det andet Thing har taget Ordet derfor. Jeg kunde ogsaa ønske, at man ikke i Loven havde henvist til andre Regler udenfor Loven i Stedet for at optage dem i denne; men dette Punkt finder jeg dog ikke saa vigtigt, at jeg derfor vil opholde det høie Thing.

Mellemann: Det Punkt, som den ærede sidste Aaler berørte, har været Gjenstand for Overveelse, navnlig i det andet Thing, hvor dertil sigtende Vædringsforslag i sin Tid ere blevene stillede og forfaste. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Anledning til at foretage en saadan Forandring som den, det ærede Medlem berørte. Jeg skal i saa Henseende først minde om, at man jo ikke maa glemme, at der er overmaade mange Tilfælde, hvor en Forpligtelse til at udstede Proklama vil bevirke en ganske uundvædig Forsinkelsetid for Arvingerne. Lovforslaget tænker jo nærmest paa solvente Boer, paa Boer, hvor der ingen Fare er for, at Gjælden skalde overgiste Aktiverne; thi ellers vilde Arvingerne ikke vove at vedgaa Arv og Gjæld. Der er mange saadanne Boer, hvor alle Arvingerne meget godt vide, at der er ringe eller slet ingen Gjæld, og der vil det være urimeligt, at de absolut skulle være tvungne til at udstede Proklama og vente i denne Tid af 3 eller 6 Maanedere, indtil Proklamet udløber. Der er overmaade mange Boer, f. Ex. efter ældre Damer og lignende Personer, som ikke have givet sig af med For-

retninger, hvor Enhver veed, at der ikke er nogen Gjæld, som det er værd at tale om; med Hensyn til slige Boer vilde det, forekommer det mig, være aldeles urimeligt, om det skulde være en absolut Nødvendighed at udstede Proklama og henholde dem i over 3 Maanedere. Hvad den anden Betragtning angaar, nemlig den, at det jo kunde hændte, at der var insolvente Arvinger, eller Arvinger, som vare lidet troværdige Personer, og at Kreditorerne saaledes vare interesserede i at fæste sig mod, at Boets Formue gik over i deres Hænder, saa vil jeg hertil svare, at man maa erindre, at i det her omtalte Tilfælde gjøres Arvingerne personlig ansvarlige for Boets Gjæld, og videre kan man ikke komme overfor dem; thi det er jo overhovedet vor Lovgivnings Grundsætning, at en Mand's Kreditorer ikke kunne forhindre hans Arvinger i at overtage Boet efter ham. En Mand's Kreditorer maa finde sig i, at Gjælden gaar over til Arvingerne, og det er vor Lovgivnings Opfattelse, at Kreditorerne i den Henseende ikke have Andet at holde sig til end Arvingernes personlige Ansvar. Dette er den eneste og yderste Garantier, som Lovgivningen giver dem, og nu paa dette Sted at ville indføre Garantier, der gik ud fra en modsat Opfattelse, vilde derfor bringe os i Strid med ellers anerkjendte Sætninger, navnlig de Regler, som gjælde om Arvingernes Afgang til selv at overtage Boet til privat Skifte og Deling, en Afgang, som er aldeles uafhængig af Kreditorernes Villie.

Adler: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at i den selv samme Paragraf findes jo netop dette Middel, at Boet ikke bør deles eller skiftes, hvis Indkaldelse til Kreditorerne er fæstet. Her staar det jo tydelig, at saasnart Indkaldelse er fæstet, skulle Kreditorerne have Ret til at gjøre deres Krav gjældende, og jeg kan paa ingen Maade se, at der er nogen saa væsentlig Forskiel tilstede mellem de to Tilfælde. Der er naturligvis kun Tale om solvente Boer; for insolvente Boer er der i en anden Paragraf i Henshold til Konkurslovens § 145 givet Kreditorerne et Middel til at faae Boet under offentlig Behandling, men det spiller ingen Rolle her. I saadanne Tilfælde derimod, hvor Boet vel er solvent, men hvor Arvingerne ere i høi Grad upaalidelige, kunde disse ganske undlade at foretage nogen Indkaldelse. Jeg kan ikke se Andet end, at dette Spørgsmaal spiller en overordentlig stor Rolle og har væsentlig Betydning paa Grund af den store Udvikling, Krediten har og stadig faaer, idet det netop ingenlunde er den blotte Formue, men tillige den Person, der har Formuen i Besiddelse, som man giver Krediten. Selv om der er Formue tilstede, kan Boet dog ved at gaa over i daarligere Hænder meget hurtigt fra at være solvent blive insolvent, og jeg tror ingenlunde, at det, der fordrøes, vil indeholde nogen Gene eller vil komme i Strid